

Ο Ηρακλής και ο Κύκνος

Μύθος της αρχαίας Ελλάδας – όπως τον παραδίδουν ο Ησίοδος («Ασπής Ηρακλέους») και ο Απολλόδωρος

Στον δρόμο των Δελφών στέκεται ο γιος του Άρη, χτίζοντας ναό από κρανία – ώσπου περνά ο Ηρακλής, και χρειάζεται ο κεραυνός του ίδιου του Δία για να χωρίσει τον ήρωα από τον θεό του πολέμου.

Ο δρόμος που ανεβαίνει στους Δελφούς

Υπάρχει ένας δρόμος που ανεβαίνει στους Δελφούς. Τον περπατούν προσκυνητές, κρατώντας δώρα για τον ναό και την καρδιά γεμάτη ερωτήματα για το μέλλον, αναμένοντας μια κάποια απάντηση από τον θεό. Κάποτε ο δρόμος αυτός είχε γίνει επικίνδυνος. Στη μέση του στεκόταν ο Κύκνος.

Ο Κύκνος ήταν γιος του Άρη, του θεού του πολέμου, και είχε πάρει από τον πατέρα του μόνο τα άσχημα, τα κακά του χαρακτηριστικά: τη χαρά της βίας και του πολέμου δίχως αιτία. Δεν λήστευε για χρυσάφι. Σκότωνε τους προσκυνητές και κρατούσε τα κρανία τους, ως οικοδομικά υλικά, για να χτίσει έναν ναό αφιερωμένο στον πατέρα του, τον Άρη. Οι τοίχοι ανέβαιναν, σειρά τη σειρά, κρανίο το κρανίο, και όσο ανέβαιναν, τόσο άδειαζε ο δρόμος από προσκυνητές. Κανείς δεν τολμούσε πια να πάει στον θεό.

Μέχρι που πέρασε και ο Ηρακλής.

Η μάχη

Ο Κύκνος βγήκε μπροστά του, όπως έβγαινε σε όλους. Μα ο Ηρακλής δεν ήταν ένας αδύναμος προσκυνητής. Πιάστηκαν στα χέρια, σε έναν αγώνα ζωής και θανάτου. Εκεί, μπροστά στους μισοχτισμένους τοίχους από τα κρανία τόσων και τόσων αθώων προσκυνητών. Η μάχη ήταν σύντομη. Ο γιος

του Άρη έπεσε στο χώμα που είχε ματώσει τόσες φορές, και δεν ξανασηκώθηκε.

Τότε σκοτεΐνιασε ο ουρανός.

Ο Άρης είδε από ψηλά τον γιο του πεσμένο και κατέβηκε. Δεν κατέβηκε σαν πατέρας που θρηνεί. Κατέβηκε ως ο θεός του πολέμου, που με πόλεμο ζητά εκδίκηση. Σήκωσε το δόρυ του και όρμησε στον Ηρακλή. Ο Ηρακλής δεν οπισθοχώρησε.

Ο κεραυνός του Δία

Θα χτυπιόνταν ο ήρωας, ο γιος του Δία, ο ημίθεος, με τον θεό του πολέμου. Ο Δίας, πατέρας θεών και ανθρώπων, δεν ενέκρινε έναν τέτοιο αγώνα και αποφάσισε να τον αποτρέψει, ρίχνοντας ανάμεσά τους έναν κεραυνό.

Μια γραμμή φωτιάς, κατακόρυφη, έπεσε από τον ουρανό, ίσα στη μέση, ανάμεσα στους δύο αντιμαχόμενους. Η γη σκίστηκε, και ένα χάσμα χώρισε τον Ηρακλή από τον Άρη. Ο πατέρας δεν θα έπαιρνε εκδίκηση για τον χαμό του γιου του. Έτσι το θέλησε ο Δίας: ούτε ο Άρης, ο θεός του πολέμου, θα κήρυττε πόλεμο σε έναν ημίθεο, ούτε ο Ηρακλής θα σήκωνε χέρι σε έναν θεό.

Ο ναός από τα κρανία έμεινε μισός. Ο καιρός γκρέμισε ό,τι είχε στηθεί, τα κόκαλα σκόρπισαν, ο δρόμος καθάρισε. Και

σιγά σιγά ξαναφάνηκαν στον ανήφορο οι προσκυνητές,
φέρνοντας δώρα στον ναό και την καρδιά γεμάτη
ερωτήματα, να ρωτήσουν τον θεό για το μέλλον.

Πού θα πήγαινε στη συνέχεια ο Ηρακλής; Σε τι χρήσιμο για
τους ανθρώπους θα πρόσφερε τη δύναμή του; Αυτά θα τα
πούμε πολύ σύντομα...

Σημείωμα πηγής: Η μονομαχία του Ηρακλή με τον Κύκνο, τον γιο του Άρη, παραδίδεται από τον Ησίοδο στην «Ασπίδα Ηρακλέους» και από τον Απολλόδωρο ο κεραυνός του Δία που πέφτει ανάμεσα στον Ηρακλή και τον Άρη και σταματά τη μάχη τους αναφέρεται από τον Απολλόδωρο. Ο ναός που έχτιζε ο Κύκνος από τα κρανία των προσκυνητών μνημονεύεται στην αρχαία παράδοση του Στησίχορου.

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της:
paramythoupoli.gr